RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 222.785 van 8 maart 2013
in de zaak A. 203.920/XIV-34.042

In zake : 1. XXX
2. XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Brecht De Schutter
kantoor houdend te 1030 Brussel
Adolphe Lacomblélaan 59-61 bus 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 5 maart 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 74.034 van 27 januari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8363 van 16 april 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 december 2012 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Brecht De Schutter, die verschijnt voor de verzoekers, en attaché Laurence Decroos, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers komen op 1 april 2010 België binnen en verklaren zich op 10 mei 2010 een tweede maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 16 november 2011 telkens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 20 december 2011 tekenen de verzoekers tegen die weigeringsbeslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 27 januari 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending van artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van het recht van verdediging en het recht op tegenspraak op.

De verzoekers voeren aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest hun stelling volgt dat zij geen aanspraak op de Kosovaarse nationaliteit kunnen maken en dat het risico op vervolging bij een terugkeer daarom niet op basis van een terugkeer naar Kosovo kan worden onderzocht. Vervolgens beperkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich echter tot een eigen, zeer summier onderzoek betreffende de situatie van de verzoekers in Servië, gesteund op de verklaringen van de verzoekers op het commissariaat-generaal en zonder enig objectief element over het risico op vervolging van de Roma-bevolking in Servië.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen eigen onderzoeksbevoegdheid, hij kan op grond van artikel 39/2, § 1, laatste lid, van de Vreemdelingenwet enkel aanvullende onderzoeksmaatregelen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opleggen. De verzoekers merken op dat het onderzoek door de commissaris-generaal te dezen enkel tot doel had na te gaan of de verzoekers bij een terugkeer naar Kosovo een risico op vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet zouden lopen. In het administratief dossier is geen document over de situatie in Servië terug te vinden. Uit het gehoorverslag blijkt dat aan de verzoekers cruciale vragen werden gesteld in functie van een terugkeer naar Kosovo en dat slechts terloops naar de situatie in Servië werd gevraagd. Volgens de verzoekers had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dus niet genoeg elementen om de risico's voor de verzoekers bij een terugkeer naar Kosovo (sic) te beoordelen en had hij de zaak daarom terug naar de commissaris-generaal moeten sturen. Dit gold zeker voor het onderzoek naar de nood aan subsidiaire bescherming vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over geen enkel element betreffende de veiligheidssituatie in Servië beschikte. De verzoekers besluiten dat ook het recht op tegenspraak en het recht op verdediging zijn geschonden doordat zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen debat hebben kunnen voeren over de risico's bij een terugkeer naar Servië.

5. De verzoekers voegen in de memorie van wederantwoord toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens de verwerende partij de subsidiaire

beschermingsstatus kan weigeren indien de verklaringen van de asielzoeker ongeloofwaardig zijn. Te dezen is de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus echter niet of niet enkel op zogenaamd ongeloofwaardige verklaringen gesteund, maar op het feit dat het rechtsplegingsdossier geen elementen bevat die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen. Zij benadrukken dat het rechtsplegingsdossier geen informatie over de veiligheidssituatie in Servië bevatte zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet op het administratief dossier maar op eigen informatie, dus op een eigen onderzoek, heeft gebaseerd en dat daardoor artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Beoordeling

6.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet naar luid van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet bij wijze van arrest uitspraak op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij kan die beslissingen bevestigen, hervormen of vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid of omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet tot de bevestiging of hervorming kan komen zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen. Het gaat om een beroep met volle rechtsmacht en dat devolutieve werking heeft.

Zoals de verzoekers terecht laten gelden, kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich daarbij enkel steunen op het rechtsplegingsdossier, het administratief dossier en hetgeen de partijen gedurende de debatten aanvoeren. Daarbuiten heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoeksbevoegdheid en hij dient de beslissing te vernietigen en de zaak voor een nieuw onderzoek naar de commissaris-generaal terug te sturen indien hij van oordeel is dat hij ze niet ten gronde kan onderzoeken omdat hij niet beschikt over bepaalde essentiële gegevens waarvoor aanvullende onderzoeksmaatregelen nodig zijn.

Volgens het bestreden arrest moet de aanvraag van de verzoekers ten aanzien van Servië worden beoordeeld, hetgeen de verzoekers niet betwisten. Vervolgens wordt in het bestreden arrest op concreet gemotiveerde wijze geoordeeld dat de verzoekers met de “overdrijvingen en incoherente verklaringen” van de tweede verzoekster hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken zodat geen geloof kan worden gehecht aan de

door de verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade. Het gaat wat dat betreft dus niet om een beoordeling van gegevens buiten het dossier.

Daarna wordt in het bestreden arrest overwogen dat de verzoekers "geen elementen aan(brengen) waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet", dat "er (…) geen elementen in het rechtsplegingsdossier (zijn) die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen" en dat "er (…) geen redenen voorhanden (zijn) om de bestreden beslissingen te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet". Daaruit blijkt niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich op een eigen onderzoek of op eigen informatie heeft gebaseerd. Hij verwijst integendeel uitdrukkelijk naar het rechtsplegingsdossier om te stellen dat zich daarin geen elementen bevinden die de inwilliging van de aanvraag rechtvaardigen.

Het behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om vast te stellen of hij over voldoende gegevens beschikt om de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Servië te evalueren zonder de zaak voor bijkomende onderzoeksmaatregelen terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad van State mag zich als administratieve cassatierechter wat dat betreft niet in de plaats van de eerste rechter stellen. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich op grond van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas en van het gebrek aan elementen die wijzen op een gewapend conflict in Servië voldoende voorgelicht geacht om de aanvankelijk bestreden beslissingen te bevestigen. Hij heeft daarbij uitdrukkelijk overwogen dat er geen redenen zijn om de aanvankelijk bestreden beslissingen te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen. Het blijkt niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn in artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid heeft overschreden en het enige middel is in die mate ongegrond.

6.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest met volle rechtsmacht de feitelijke elementen uit het administratief dossier en het rechtsplegingsdossier beoordeeld. Het algemeen rechtsbeginsel van het recht op verdediging, waarvan het recht op tegenspraak deel uitmaakt, vereist niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn motieven tot afwijzing van de asielaanvraag en de aanvraag

om subsidiaire bescherming ter kennis van de betrokkenen brengt alvorens uitspraak te doen. Het enige middel is ook in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht maart tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**André Beirlaen**